

Marka Míková

KABÁT A KABELKA

Ilustrace Galina Miklínová

Argo

Marka Míková

Kabát a Kabelka

Ilustrace Galina Miklínová

Marka Míková
KABÁT A KABELKA
Ilustrovala Galina Miklínová.

Grafická úprava a sazba **Carton Clan**.

Odpovědná redaktorka **Alena Pokorná**.

Technický redaktor **Milan Dorazil**.

Korektorka **Marie Těthalová**.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3, argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2021 jako svou 4626. publikaci.

Vytiskla tiskárna Těšínské papírny

Vydání první.

Pro malé, větší i úplně velké čtenáře.

ISBN 978-80-257-3523-7

Aktuality o našich knihách pro děti a mládež
můžete sledovat na www.facebook.com/mensiArgo

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

KAPITOLA 1

Bylo šest hodin ráno, když se otevřely dveře a z domu vyšel kabát, za ním vlála šála. Spěchal. Řítil se ulicí a zapínal se. Byla zima. Padal sníh. Kabát měl za chvíli úplně bílá ramena. Na rohu málem uklouzl. Utíkal podél nízkých domů a pak kolem drátěného plotu, za kterým byla zasněžená zahrada. Minul pouliční lampu, přeběhl přes přechod a zastavil se na autobusové zastávce. Rozhlížel se. Ulice byla prázdná. Kabát se zachvěl zimou a zvedl si límec. Pak se rozběhl po schodech dolů do podchodu. Sotva seskočil z posledního schůdku, pokračoval potměnou chodbou, jejíž stěny byly posprejované graffiti. Když došel na konec chodby, zastavil se. Vlevo? Vpravo? Nebyl si jistý. Rozhodl se, že půjde vpravo. Vyběhl schody a oddychl si. Trefil to dobře. Právě přijížděl autobus. Kabát do něj nastoupil a usadil se na zadním sedadle. Byla ještě tma. Chvilí se díval z okna. Pak se zachumlal sám do sebe a usnul.

Probudilo ho až tichounké: „Promiňte, mohl byste se trochu posunout?“

Škubl sebou a zjistil, že má rukáv položený na malé růžové kabelce. Rychle ho stáhl.

„Děkuji,“ usmála se kabelka a zatřepala uchem.

Kabát se cítil dost trapně. Dokonce měl pocit, že rudne. Několikrát se na kabelku podíval, aby se ujistil, že je v pořádku.

Zavřela se a zase otevřela. Spíš ze zvyku než z nutnosti. A pak zůstala bez hnutí. Upřeně hleděla před sebe.

Na další stanici kabát vystoupil.

KAPITOLA 2

Autobus odjel. Kabát ještě chvíli postával na zastávce a zhluboka dýchal.

Měl jsem se omluvit. Proč jsem se neomluvil? Dát takhle na někoho rukáv a ani se neomluvit... Vždycky mě všechno napadá, až když je pozdě, vzdychl a vydal se do kopce Bělocerkevskou ulicí. Dával pozor, kudy jde, protože chodník klouzal. Zastavil se až u dveří šedivého domu. Oklepal se. Věděl, že to bude bolet, a věděl, že se nedá nic dělat. Zazvonil na zvonek a čekal.

„Prosím?“ ozvalo se po chvíli z domovního telefonu.

„Tady Kabát,“ vypravil ze sebe ztěžka.

Bzučák zabzučel a zároveň z reproduktoru zahlaholil milý hlas: „Tak pojdte dál.“

Kabát vešel.

Chvilí se rozmýšlel, jestli vyběhne po schodech, ale nakonec zůstal stát u výtahu a zmáčkl tlačítko. Čekal, než kabina výtahu sjede dolů, a pak do ní nastoupil. Zvolil páté patro a cestou vzhůru se na sebe znechuceně díval do zrcadla. Zkusil si narovnat límec, ale ten zas beznadějně spadl na ramena. Výtah zastavil v pátém patře. Kabát vystoupil.

„No vy jste pěkně zřízenej,“ zasmála se škvíra ve dveřích, a to už byl kabát vevnitř a svlékal se.

„Tady chybí knoflík! Máte ho?“

„Nemám.“

„Tady máme děravou kapsu... To jste už musel ztratit věci...“

„Ztratil.“

„Tady je to natržené... To jste se pral?“

„Nepral.“

„A ty fleky tady... To je od jídla?“

„Nejspíš.“

„No jo, tak pojd'te, podíváme se na to.“

„A nebude to bolet?“

„No... to vám slíbit nemůžu,“ uzavřel milý hlas.

A bolelo to. Kabát se kroutil, uhýbal, cukal sebou, vzdychal a ježily se mu chlupy na zádech. Taky jednou prskl.

„No, no,“ káraly ho hbité prsty a ukazovaly na kapsu: „Musíme to otočit naruby. Divnej pocit, co? Ale jinak to nejde.“

„Hm,“ vyrazil ze sebe kabát a snažil se dívat na strop, kde se v průvanu pohupoval lustr.

„Už to bude, už to bude, necukejte se, nebojte...“

Zdálo se mu, že to trvá věčně.

„Tak. A teď se na sebe pojd'te podívat... No? Fešák, co říkáte? Jako novej... no ne?“

Kabát se nervózně zasmál. „Kolik vám dlužím?“ zeptal se.

„Počkejte, já to sepíšu. Tak to dělá... tři sta padesát osm, k tomu knoflíky, sto třicet dva, taky zip a kartáčování. Nechcete ještě přezehlit?“

„Ne, ne,“ bránil se. „Chci vypadat přirozeně.“

„Tak to jo. Čili dohromady pět set třicet osm. A je to.“

„Děkuji vám,“ ukláněl se kabát zdvořile a byl rád, že to má za sebou.

„Tak se mějte.“

„Budu.“

„A zase se ukažte... A tentokrát přijďte dřív! Ať toho nemáte tolik...“

„Jo, jo, budu na to myslet,“ loučil se kabát a mizel ve dveřích na chodbu. Do oken domu zářilo slunce. Rozhodl se, že seběhne po schodech, a pískal si.

KAPITOLA 3

Nutno říct, že kabelka si trochu oddychla, když kabát vystoupil. Znovu se otevřela a maličko do sebe nakoukla. Na dně zkontrolovala kousek čokolády, pišťalku, tužku, zápisník, peněženku, dva a půl rohlíku – všechno v pořádku.

Z okraje se vysunula malá růžová tlapka, vzápětí druhá a nakonec čumáček.

„Zalez!“ řekla kabelka a opatrně se rozhlédla po autobuse. Ale nikdo si ničeho nevšiml. Jen řidič se podíval do zpětného zrcátka, aby zkontroloval, že je všechno, jak má být, a usmál se na ni. Pak si pustil rádio. Bylo právě osm hodin. Kabelka se pohupovala a ujížděla městem. Pomalu se rozednívalo. Na Florenci přestupovala. Než přijel její autobus, pozorovala holuby a trochu jim nadrobila. Bavilo ji, jak přilétali a jak si někteří odvážlivci sedali přímo na ni. Měla ptáky moc ráda. Netrvalo dlouho a dorazil její autobus, holubi se rozletěli pryč. Z okna sledovala, jak se vracejí a odnášejí si zbytky rohlíku. To, co zbylo, do sebe pečlivě uklidila a zůstala bez hnutí. Vystoupila u Rudolfiny. Proběhla přes náměstíčko, zahnula do Kaprovy ulice a pak do Valentinské. Zastavila až u městské knihovny. Přehodila si obě uši na levou stranu a pospíchala po schodech nahoru. Prošla dveřmi, prosmýkla se kolem výpůjčního pultu a pokračovala mezi regály s knhami. Nakonec usedla. Ztěžka si oddychla. To byl hon. Sotva se vydýchala, s jistotou sáhla po knize ve třetí polici vpravo a začetla se:

Strašidelné historky

Kapitola 17

Ležela na chodníku. Úplně promoklá. Maličká vyšívaná pompadúrka. Její paní už zmizela za rohem. Klapot dámských podpatků se rozléhal ulicí. Občas to šplouchlo, jak žena neopatrně vstoupila do kaluže. Pršelo. Roztažený deštník měla nad hlavou, a ani ve snu by ji nenapadlo, že právě něco ztratila. Pompadúrka na chvíli ztratila vědomí. Byl to tvrdý náraz. Když se zase probírala, byla úplně mokrá. Přitiskla se k chodníku a myslela, že tohle je konec. Déšť neustával, byla čím dál mokřejší a těžší. Malá peněženka plná kovových mincí, kterou pompadúrka měla ve vnitřní kapsičce, ji tlačila k zemi. Pršelo tak hustě, že voda s sebou brala hlínu z trávníku sousedícího s chodníkem a valila se přes pompadúrku. Ta pomalu ztrácela barvy. Po nějaké chvíli kolem běžel pes. Zastavil se, očíkal ji a čenichem ji trochu nadzvedl, až z ní málem vypadla červená rtěnka. Pak běžel dál. Nebyla k žrádlu.

Ještěže ta pompadúrka neleží na silnici, pomyslela si kabelka, to by ji zničilo. Přejelo by ji nějaké auto a rozmašírovalo všechno uvnitř... Nebo kdyby ji ten pes popadl do zubů... To by byla hrůza. Snad nesklouzne do kanálu, jestli bude přívál vody příliš prudký, uvažovala s pohledem upřeným do dálky a pak četla dál.

Na konci ulice se potácěla postava. Něco si prozpěvovala a šněrovala chodník zleva doprava. „Co to tady...?“ zamumlal muž, když dorazil k pompadúrce. Sehnul se a zvedl ji. „A hele... něco malýho a pěknýho.“ Pak ji otevřel. Promoklý bílý kapesníček vyhodil, rtěnka mu spadla na zem a odkutálela se, zrcátko se při pádu rozbilo. Podrbal se v mokrých vlasech a odkopl střepy. Zalovil v pompadúrce znovu. Tentokrát nahmatal peněženku a v ní kovové mince.

Na tváři se mu objevil lišácký úsměv. Vysypal všechny do dlaně a šoupl je do kapsy, pompadúrku zahodil a začal vesele poskakovat ulicí. Přitom si prozpěvoval: „Takové štěstí, takový den, je-li to pravda, nebo jenom sen, právě jsem se stal boháčem!“

Kabelka vzdychla. „To je hrozné,“ otřásla se. Trochu nervózně zacvakala přezkou a četla dál. Hltala stránky jednu za druhou, dokud se nesetmělo a ze čtení ji nevytrhla knihovnice slovy: „Budeme zavírat.“

Kabelka se protáhla, zastrčila knížku zpět do třetí police vpravo a naložila si něco s sebou: *Život hlodavců, Výšivky z dávných časů, Ptačí písně, Černé díry a bílí trpaslíci, Tajemství noci a Jarní květena*. Pak se vydala k východu.

„To budete mít pěknou tíhu,“ pokývala hlavou knihovnice, a nebylo jisté, jestli se dívá na kabelku nebo na ženu, která stála za ní.

„To nevadí,“ špitla kabelka skoro neslyšně a usmála se, až se jí promáčkly d'olíčky. Otevřela přezku a knížky jednu po druhé uložila dovnitř. Potom zamířila na stanici autobusu.

KAPITOLA 4

Sníh byl mokrý a těžký. Za chvíli byla promoklá na kůži. Funěla námahou. Na zasněženém chodníku to pěkně klouzalo. Z ničeho nic se natáhla jak široká tak dlouhá a přitom se jí otevřel zámek a všechny knížky vypadly na chodník. Zvědavý čumáček vykoul přes okraj ven a pak se zase schoval. Pokoušela se vstát, ale nešlo to. Snad jsem si něco nepochroumala, strachovala se, jenže to už se nad ní ozvalo: „Ukažte, pomůžu vám.“